

lakota. Potem bo seveda izginila z njo s sveta tudi vojska. Kajti ljubezen do bližnjega je največji sovražnik Vojske in Lakote.«

In otroka sta zdaj veselo vzkliknila: »Babica, koj jutri storiva kaj dobrega!«

In Lakota je tedaj urno vstala ter stekla pri vratih vun. Je niste videli?

Otroka pa sta še v svojih posteljicah sanjala o ljubezni, ki jo bodeta delila naslednji dan, jutri že, jutri -- in jutri že tudi morda pride -- mir, mir, mir!

è: *V Nikolajevi noči.*

*Že davno Nikolajeva je noč
zemljó s perotmi temnimi pokrila.
V cerkvenem stolpu bila je polnoč . . .
Iz krasnih sanj se Cvetka je zbudila.*

*„Kaj lahko pač stopica tam po tleh?“ —
Vsa v strahu Cvetka je zašepetala:
„Morda je Nikolaj . . .? Sam parkelj . . .? Eh,
saj sem zmolila vse, kar sem le znala!“*

*Boječe in jokaje urno je
odejo si čez glavo potegnila . . .
A zjutraj vrh daril je v sobi še
ponočni strah: no — kužka — zapazila.*

